

progressista, intentar de modificar-la per tal d'aconseguir un major benestar, una eficàcia més gran, la millora de condicions dels qui l'han de viure, en definitiva? Una llengua, ¿esdevé indefinidament apta per generació espontània o per unes condicions que ho fan possible? ¿Podem ajudar a crear aquestes condicions?

Creure això pot ser utòpic, però jo no ho qualificaria d'immobilista. (...)

En els altres articles, el que fa Mallafre, gairebé sempre, és aplicar aquest punt de vista a tot de casos concrets.

Joan TUDELA

Francesc FERRER PASTOR, *Normes de correcció d'originals i de proves d'impremta*, València, Denes, 1994, 42 pàg., ISBN 84-88578-05-9.

Francesc Ferrer Pastor és autor d'una extensa i àmpliament difosa bibliografia sobre la llengua catalana, que inclou importants obres lexicogràfiques i gramaticals. Nascut l'any 1918 a la comarca valenciana de la Safor, ha dut a terme una tasca exemplar com a lexicògraf, gramàtic i professor.

Ara, amb la publicació d'aquest llibre, Francesc Ferrer Pastor ens ofereix, com a fruit madur de la seva continuada dedicació a l'activitat editorial, un manual d'una indiscutible utilitat per al treball que correspon de fer a autors i correctors en el procés de preparació d'un llibre perquè pugui ser publicat sense errors. Cal destacar, a més, que aquesta obra està escrita i editada amb una gran pulcritud. Hi trobem un text clar i precís que ens proveeix d'una guia segura per a la utilització dels signes que dins de la correcció d'estil i de tipografia hem de

fer servir per unir o separar fragments, per suprimir textos, per indicar si cal emprar una lletra cursiva o si cal recórrer a les negretes, etc.

A més, des d'un punt de vista gràfic i d'estructuració de l'obra, que es completa amb uns exemples de correcció i una taula de signes, es tracta d'una publicació impecable, que —n'estic segur— esdevindrà una referència habitual en el món del llibre.

Certament la llengua catalana disposa de nombroses obres gramaticals i lexicogràfiques, i de valuosos tractats de puntuació, però calia omplir el buit que existia pel que fa a les normes de correcció d'originals i de proves d'impremta. Francesc Ferrer Pastor posa ara al nostre abast, en un volum que inicia d'una manera encertada la «Col·lecció Tècnica» de l'Editorial Denes, una eina moderna i pràctica, que aplica i di-

fon orientacions i criteris implantats arreu del món, i que està destinada a ser acollida favorablement i usa-

da sovint. Felicitem, doncs, els responsables d'aquesta oportuna publicació.

Carles DUARTE I MONTSERRAT

Umberto Eco, *La búsqueda de la lengua perfecta en la cultura europea*, Barcelona, Crítica, Grupo Grijalbo-Mondadori, 1994, 318 pàg., ISBN 84-7423-652-5.

Aquest llibre té un cert interès i, per tant, val la pena de parlar-ne aquí. Però cal dir de bon començament que es tracta d'un interès més aviat extraliterari. Parlem-ne.

En *La búsqueda de la lengua perfecta*, hi pesa molt el nom de l'autor. Efectivament, l'italià Umberto Eco, durant els anys seixanta i setanta, va convertir-se en el semiòleg més famós del món, i ho va fer, deixant una mica de banda la seva feina de catedràtic, convertint els seus llibres de semiòtica en èxits editorials, almenys en el món universitari. Però el que ha fet de la firma d'Umberto Eco un nom de pes entre el gran públic lector és la seva vocació —tardana— de novel·lista, iniciada a començaments dels anys vuitanta. Les seves dues primeres novel·les han estat dos grans èxits de vendes i la tercera, que acaba d'aparèixer, segurament també ho serà. Un llibre escrit per Umberto Eco és important, per tant, si més no, pel nom de l'autor.

El gènere del llibre que comentem no és, però, la novel·la. Quin

és? El mateix Eco ens ho explica a la introducció: «*Si tuviera que decidir en qué sección ficharía este libro para una biblioteca (y para Leibniz una cuestión de esta índole guardaba cierta relación con el problema de la lengua perfecta) no pensaría en la lingüística o en la semiótica (aunque en estas páginas se utiliza un instrumental semiótico y al voluntarioso lector se le exige un cierto interés semiótico), sino más bien en la historia de las ideas.*»

El tema del llibre és, diu l'autor, la història d'una utopia. Hauria pogut ser, perfectament, la recerca de la pedra filosofal, que havia de tenir, entre altres qualitats meravelloses, la de transformar el plom en or, i que era, no cal dir-ho, un somni impossible. Però el fet és que la història que ens presenta Umberto Eco és la dels homes que, al llarg dels segles, han dedicat el seu talent a trobar una llengua perfecta. Aquest idioma superior a tots els altres havia de ser, és clar, extraordinari, capaç, segons els casos, de convertir els infidels a la fe veritable o d'ins-